

1 Seznam příloh

Příloha č. 1: Rozhovor s respondentem A1

Příloha č. 2: Rozhovor s respondentem A2

Příloha č. 3: Rozhovor s respondentem A3

Příloha č. 4: Rozhovor s respondentem A4

Příloha č. 5: Rozhovor s respondentem A5

Příloha č. 6: Rozhovor s respondentem A6

2 Přílohy

Příloha č. 1

Věk: 44

Pohlaví: muž

Stav: rozvedený a svobodný

Důvod amputace: cukrovka, plánované

Povolání: záchranář

Bydlení: byt

Kdy jste byl operován a co bylo důvodem k amputaci?

Důvodem byl silný zánět. Bylo to 1.srpna 2018 8:00

Byla nějaká informovanost ohledně změn, které nastanou po amputaci (bydlení, práce, sport)

Ne vůbec nic, byla tam jen informace o amputaci, ale o tom, jak se bude žít dál nebo něco o protéze nic absolutně nic.

Jaký byly pocity po operaci?

Upřímně. Chtěl jsem si vpálit kulku do hlavy.

Byla nabídnuta nějaká psychologická pomoc v průběhu nebo po hospitalizaci?

Byla a nestála za nic, než aby pomohli, spíše mě utlumovali v práškách, žádný rozhovory, intervence.

Byl dostatečný pocit informovanosti ohledně péče (převazy, péče o operační ránu)

Ne, taky ne, o operační ránu ano, potom ten pahýl, že si má člověk vyvazovat, aby to dodalo nějaký tvar tak ani náhodou.

Spokojenost s rozsahem edukace v nemocnici byla jaká?

-10, péče byla super, ale informace nulové

Čerpal jste ze svých vědomostí?

Bohužel ze svých vědomostí, internetu a studie, to, co jsem si našel a ex přítelkyně našla, tak tím jsem se řídil.

Byly nebo jsou nějaké potíže po operaci (rozšklebení rány, bolest zad apod protože chodím křivě.

Ne nic, akorát až teď. Dostal jsem novou podtlakovou protézu a asi mi neseďí, jak by měl ten podtlak, takže mám otevřenou ránu na pahýlu.

Proběhla nějaká informace od ošetřujícího personálu ohledně fantomových bolestí a jak je zvládat?

Ne, asi jsem si prošel fakt peklem.

A informoval nebo ukázal vám někdo jak správně o ten pahýl pečovat? Ne, vůbec nic, bylo to v Motole, takže jsem čekal nějakou lepší péči, ale vůbec nic, až teprve na Malvazinkách mě to učili.

Byl kromě Vás edukován i někdo jiný? Například člen rodiny nebo blízký přítel?

Ne, vůbec nic, až na těch Malvazinkách Hanka Kohoutová, za mnou přijela domů, ukázala mi, jak zavazovat pahýl, zajistila mi protetika, během měsíce, co se mi zahojila jizva, jsem stál na nohou a učila mě chodit. Takže veškeré info až Hanka, v nemocnici vám uříznou nohu a nazdar.

Byla dostatečná informovanost v tom, jak pečovat o pahýl v domácích podmínkách?

Z nemocnice mi dali něco málo, pak vlastně přítelkyně, která zdravotnictvím nebyla vůbec políbená, tak se vlastně všechno naučila hned, něco ode mě a dnes by dokázala převázat nohu lépe než kterýkoli doktor.

Informoval někdo při odchodu z nemocnice na koho se obrátit v případě komplikací či dotazů?

Ani náhodou, jen při obtížích navštívit emergenci, v Motole mě furt posílali za doktorem, co mi nohu sebral, ale víte co on je mladý, snaží se, fakt se snaží, ale prostě má svázaný ruce, je to ortopedická klinika, druhá v Motole a on má svázaný ruce, s ním by se dalo domluvit na více věcech, co by pomohlo a podobně, ale má prostě svázané ruce.

Jakým způsobem ovlivnila amputace Váš život?

Hodně, vážíš si víc života a chceš žít naplno, už neblbneš.

Kdo Vám byl oporou v této těžké životní situaci?

Nejvíce můj syn, byly mu 3 roky, ex přítelkyně mi hodně pomohla, odnesla moji zbraň na policii, bála se, že se zastřelím a hodně mi pomohla.

Znáte nějaké občanské sdružení ohledně této problematiky a využil jste jejího pomoc?

Nevyužil a neznám

No Foot No Stress říká vám to něco?

Jo, říká, ale nevěděl jsem o tom tenkrát, znám to, ale mám k tomu své výhrady.

Příloha č. 2

Věk: 45

Stav: svobodná

Vzdělání: vysokoškolské

Důvod amputace: vrozená cévní vada

Povolání: právnička

Bydliště: byt

Kdy proběhla amputace?

Proběhla 11.7.2019

Byla jste informována před operací o amputaci a o změnách, které by mohly nastat? (bydlení, práce)

Ano, velmi důkladně, ptala jsem se na všechno, lékař mi podával informace.

Jaké byly pocity po operaci?

Moje první pocity byly, že to sakra bolí. Ptala jsem se na všechno a nevěděla jsem, že to tak strašně bolí, když vás kus uříznou, ale oni vám pak něco napíchnou. Ale první pocit byl že to bolí.

Žádný postranní myšlenky a strach, já jsem delší dobu věděla, že to přijde, jenom jsem čekala na ten okamžik kdy to bude ono. Já jsem o tu nohu přijít nechtěla, fakt jsem na té noze lpěla a snažila se dělat vše pro to abych o ni nepřišla. Ale potom, když jsem o ni přišla, tak jsem to brala tak, že se to tak stalo a že je to nový start a že musím začít žít s tím že tu nohu nemám a nějaký co bude a jak to bude, to jsem měla předtím, než jsem o tu nohu přišla. Věděla jsem 17 let, že to přijde a pak poslední půl roku jsem věděla, že je to nezvratná věc a nějak jsem tyto věci neřešila. Ale přiznám se předtím, než jsem o tu nohu přišla, jsem byla u psychologičky, u klinický, a probraly jsme to.

Byla nabídnuta možnost využití psychologické péče v průběhu hospitalizace?

Ne, ani mi to nenabídli a ani se na to neptali. Já tu potřebu neměla a ani se mě nikdo neptal. Tak jsem to neřešila.

Máte pocit dostatečné informovanosti ohledně péče, převazů, péče o ránu?

Určitě, určitě jo, nemohu si na nic stěžovat, u mě to bylo krásný, krásně se starali, brzo jsem začala rehabilitovat, přišli po amputaci za mnou, zařídili mi protetika, přišel za mnou můj protetik. Opravdu si nemohu na nic stěžovat, mám pocit, že to potom běželo strašně rychle. Nebyli nějaký prostoje nebo přemýšlení, jelo se v tom, že ten život bude jiný, bez nohy.

Jaký byl rozsah edukace a péče v nemocnici?

Spokojenost, opravdu že ano. Prosila jsem o samostatný pokoj, chtěla jsem si zaplatit nadstandard (ten byl obsazený) a oni udělali vše pro to, abych ten pokoj měla pro sebe. Já to zvládala dobře, ale já si to potřebovala prožít o samotě, tak to mám nejradši, za mnou chodila rodina. Ona je starostlivá moje rodina. A chtěla jsem je mít nejvíc a co nejdéle u sebe. A v tom mi vždy vyšli maximálně vstříc.

Byli nějaké komplikace po té operaci?

Ne, vůbec ne, rána se dobře zahojila, je pěkná, dobře se zahojila. A co bylo potom, tak s tím se tělo popralo fakt dobře.

Proběhly nějaké informace ohledně fantomových bolestí?

Proběhly. Já jsem je začala mít docela brzo, v nemocnici mi dávali pořád něco, tak to jsem cítit nemohla, ale potom, když jsem se vrátila domů po 10-11 dnech tak začaly. Úplně ne maximálně, ale takový střední práh bolesti bych tak tipla. Já jsem to říkala potom na kontrole a tam se to řešilo. Můj chirurg zavolal do centra bolesti v nemocnici a já jsem tam šla, kde vám dají léky. Tramal, který je návykový snažili se mi dávat různé kombinace nějakých kapek a léků. Když to bude hodně a když to bude málo bolet, takže jako jo, informovali mě o nich a vyšli mi vstříc.

Proběhla informovanost ohledně péče o pahýl, jak ho bandážovat atd?

Nebyl to fyzioterapeut, byly to sestřičky, ty přišly, bandážovaly mi to a naučily mě to abych si to, mohla dělat sama.

Byl edukován, kromě Vás ještě někdo jiný, člen rodiny?

Moje maminka. Ta byla u toho bandážování a jinak nebylo potřeba, aby kdokoliv cokoliv věděl. Já jsem věděla všechno sama, ale tu bandáž, to mi pomáhala maminka.

Nějaké další informace ohledně protetické péče a využití kompenzačních pomůcek? Dostala jste třeba nějaký letáček nebo kontakt na někoho?

Tím, že tam za mnou přišel ten můj protetik, kterého mám do dneška, se kterým jsem spokojená, tak mi opravdu všechno vysvětlil, možnosti protéz, jak si na ty protézy člověk dosáhne, kdy má nárok na bionickou, jak funguje mechanická protéza, dostala jsem brožuru, kterou vydal Ottobock. Takže tu jsem dostala. Cokoli jsem potřebovala, tak mi byl vždy k dispozici a mohla jsem vždy zavolat.

Byla jste dostatečně připravena pečovat o pahýl v domácích podmínkách? Věděla jste, které masti používat, jaký další převazový materiál.?

Jo, přesně, jak to sprchovat, jak masírovat jizvu, nejvíce od svého protetika, těch informací jsem k tomu měla hodně.

Informoval Vás někdo při propuštění, na koho se obrátit v případě komplikací nebo v případě dotazů?

Já jsem měla svého chirurga a protetika. Takže ti byli, ale toho chirurga já jsem znala už předtím, jak jsem měla ty cévní problémy apod. Co mi tu nohu brali na cévní chirurgii, tam byl vysoký krevní tok v těch žilách, který měl fakt sílu tepenného krváčení, a proto mi brali tu nohu cévaři. My jsme se znali předtím.

Ovlivnila amputace váš život, popřípadě jakým způsobem?

Určitě ovlivnila, ale já si to nepřipouštím a někdy mám pocit, že si to ani neuvědomuju, že tu nohu nemám. Já mám totiž bionickou nohu i kloub kolenní. Měla jsem ji od začátku, můj protetik mi to dokázal zařídit a tak ano, samozřejmě, určité věci nejdu nebo jdou hůř, nerozběhnu se, neběhám a něco nešlo a postupně to jde, mám přizpůsobené auto, řídím auto, v práci jsem se domluvila že, prostě budu dělat na home office. Pak přišel covid a stejně jsme všichni začali dělat na home office. Byla jsem sama v Praze a po amputaci jsem se přestěhovala ke svým rodičům, protože jsou v důchodu a mají na mě čas a pomáhají mi v tom se starat a ano, změnilo to život. No a asi jako navždycky.

Kdo Vám byl v této těžké životní situaci oporou?

No rodiče, bydlím u nich a stále pomáhají.

Znáte nějaké občanské sdružení, které se zabývá touto problematikou?

Znám No Foot No Stress, spolupracuji s Cestou za snem, která se tedy věnuje všem postiženým a pracuji s vozíčkářema a amputářiema. Takže tyhle dvě organizace.

A odkud, přes známé nebo internet?

No Foot No Stress, protože Hanka Kohoutová mě učila chodit a spolupracuje s Ottobockem, takže přes tu tam a Cestu za snem do té mě přivedla jiná amputářka, Dáda Pecinová.

Příloha č.3

věk:18

stav: svobodný

Vzdělání: střední škola gymnázium 3. ročník

Důvod amputace: nehoda na motorce

Povolání: student

Bydlení: byt

Kdy byla amputace a co byl důvod k amputaci? Bylo víc operací, důvod amputace byl, že jsem si tu nohu utrlh komplet 29. května 2020. Nebylo co zachraňovat, jen sešít. Odletěl jsem do střesovické nemocnice, tam mi to co nejrychleji upravili, aby mě co nejdřív zavřeli, protože jsem spadl ze srázu do řeky, tak to bylo takový horší. Byl jsem na ortopedii, na Kladno mě převezli, pak mě pustili domů, to bylo všechno během tak tří týdnů max. měsíce. Po třech týdnech mě pustili domů a za tři dny mě vezla sanitka zpátky s otravou krve a šokem, takže jsem měl další operaci, protože z té řeky se mi do nohy dostaly bakterie. A jak jsem neměl antibiotika, tak při druhé operaci, způsobili pneumotorax a fluidothorax protože při intubaci vdechl zvratky. Nevysáli to, zůstalo to tam, takže asi po dvou dnech jsem měl masivní pneumonii a pak selhávání plic a ledvin, měl jsem otevřenou nohu při operaci, každý den jsem měl jezdit na sál na čištění, ale jak jsem měl tu pneumonii, tak jsem nemohl, nemohl jsem dostat anestézii, protože bych se udusil, takže mi to nějak čistili jako pod opiátem a sedativem a vlastně po 2-3 týdnech jsem mohl na sál. Tak mi to finálně upravili a zavřeli –

Takže asi cca šest týdnů, než se rána zavřela, jak vysoká ta amputace? V bérce, to tak podle mě, je delší než obvykle 20-22 cm.

Informovali Vás jaké mohou nastat změny po amputaci? (bydlení, práce, sport)?

Jakoby byla informovanost ale taková jako pesimistická, oni mi asi nechtěli dávat nějaký naděje, jak to brali podle normy, nemůžu říct, že by jako věděli úplně. Třeba na aru, tam jsem se logicky ptal jako první, když jsem to zjistil, řekli mi, že bez berlí abych nekulhal budu chodit až tak za 1-2 roky, a ředitel taky za rok až 2 a že jako hokej, nebo nějaký bruslení na ledu si prý nemám moc věřit, že to zvládne málo kdo, spíš by to spočítali na prstech rukou a fotbal asi taky už ne a takhle mi to oznámili, že nějakou protézu dostanu ale nevěděli moc jakou a co s tím se dá a nedá, kdo to hradí a tak, upřímně nic moc nevěděli no.

Jaké byly pocity po té operaci?

Jsem se probral no a nemám nohu, já jsem takový salámista, koukl jsem na nohu, nemám nohu, noha nedoroste, první 2 minuty jsem si tak říkal, co to jako je, říkal jsem si jaký to asi bude, moc pocitů jsem neměl, pak jsem si řekl noha nedoroste jde se dál, žádný deprese ani psychický problémy nic, ale tak já byl ještě zfetovaný, když mě přivezli tak to se dá svést na to, ale prohlašoval jsem proč mi nevzali druhou nohu, že bych se vešel lépe do postele a takový věci, takže jsem se tomu ještě zasmál.

Byla nabídnuta možnost využití psychologické péče v průběhu hospitalizace?

No, jak to říct. Ten první den, jak jsem prohlašoval, „proč mi nevzali druhou nohu, že bych se vešel lépe do postele“ a začal se tam smát, tak mi řekli, že psychologa zvát nebudou to si pamatuji do teď, že kdybych potřeboval tak si mám říct.

Potom mi psychologa pozvali (jsem furt nechtěl samozřejmě, necítil jsem se nějak psychicky špatně) až když jsem byl fakt na těch opiátech dlouhou dobu na Kladně, jak jsem měl tu nohu otevřenou 3-4 týdny, denně podávaný a potom mi je vysadili protože mi to už nebylo do čeho píchat, jak jsem měl ty žíly úplně zničené, tak potom už to bylo, že jako jsem byl ty první dva dny takový nevrlý, tak to mi pozvali psychologa sami od sebe, že mě takového neznají a psycholog řekl, že mi jako nic není. Řekl jsem mu, že je to tím, jak jsem přestal brát ty opiáty, takže tím to tak skončilo, byl u mě jednou, jsme si pokecali a neshledal na mě žádný deprese ani nějaký psychický vady.

Je pocit dostatečný informovanosti ohledně péče z nemocnice (převazy, péče o ránu, chůze o berlích)?

Chůzi o berlích tu jsem měl zvládnutou dobře předtím, protože jsem měl vykloubený kotník, to jsem dost dlouho běhal o berlích to jsem nepotřeboval, ovázat nohu, Střešovice jako traumatologické centrum bandážování znali, protože se tam s tím setkávají. Na Kladně vůbec netušili, jak se bandážuje noha. Učil jsem je to já, takže netušili ale rádi se ode mě přiučili.

Co spokojenost s rozsahem edukace v nemocnici? (Vršovice a Kladno?)

Kladno určitě na posledním místě, ale zase za mě Kladno nejlepší nemocnice, kde jsem ležel, fakt že jo. Byl jsem protekční, nebudu říkat že ne, ve Střešovicích

UVNka na ARU skvělý, ortopedie absolutní nezájem, totální, kus masa, tam mě primář přišel pozdravit a promluvit na mě až poslední den, co mi řekl pane Marek, přibližujete se k domovu. A to bylo jediný, co jsem od něj kdy slyšel, jinak nic. Ortopedie totální nezájem, nespokojenost. Sestry top Kladno, chodím za nimi doteď staraly se o mě jak o vlastního, jak moje maminky, nosily mi jídlo z domova.

Nějaké potíže po operaci? Po uzavření toho pahýlu? První problémy byly, když se mi jizva začala propadat, ještě když jsem měl protézu, tu mám propadnutou doteď, ale už je zahojená. Stehy jsem měl venku asi za 10 dní a strup se mi oloupal během 14 dnů. Protézu jsem dostal zadarmo od protetiky. První protéza, dny týdny naprostý peklo. Nevydržel jsem v tom, bolest už jen z poklepání. Kdybych položil párátko na tu hranu, tak bych asi začal brečet bolestí. Už jen ta představa, že půlkou váhy bych na to stoupl, a ušel 200m. Dělal jsem to stejně, protože jsem chtěl prostě chodit, ale byla to extrémní bolest, extrémní. Pak bylo druhé lůžko, to bylo ještě horší. Byl na rehabilitaci na Kladně, tam měli protetiky, ten mi udělal lůžko taky zadarmo. Ten mi vyhovoval nejvíc, takže k tomu jsem začal chodit.

Znáte nějaké speciální přípravky na promazávání pahýlu? Hned s první protézou jsem dostal od protetiky od Ottobock derma prevent, to jsem používal. Jinak tu jizvu, maminka zdravotní sestra, takže sama se starala.

Informace ohledně fantomových bolestí od ošetřujícího personálu a celkově o bolestech a jak je zvládat?

Na prvním místě opět Kladno. Bolest, s tou se mi snažili pomáhat, co to šlo. Mohl jsem si dokonce vybírat, co jsem chtěl. Vystřídal jsem toho spoustu a už jsem pak věděl, co mi zabírá a co ne. A dali mi na výběr co chci a mohl jsem si říkat, kdy to chci, stačilo zavolat a opravdu mi vyhověli. Když to teda nebylo nějak moc víc, než můžu.

O fantomových bolestech věděli přesně co to je a snažili se pomoci, jenomže tam byl takový problém u mě, že, když jsem měl tu nohu poprvé sešitou, nevím, čím to bylo, jak byly roztrhaný ty nervy, to byl pahýl, na který by se nedala nasadit protéza, protože ta jizva byla šílená. To bylo vidět že to zatáhli, aby to bylo co nejrychleji zavřené. A tam jsem to měl zmačkaný, nacpaný, všechn ten sval tam nacpali obrovský, nebyla tam kůže takže to sotva nějak zatáhli a asi jak to mačkalo na ty nervy, tak to bylo hrozný. Fantomovy bolesti furt. Pak, když mi to otevřeli, tak fantomovy bolesti šly pryč, ale byly celou dobu neuropatický bolesti a ty mám doteď, a i ty fantomovy, ale už ne tak hrozně.

Když mi dali ty opiáty, tak ty fantomovy bolesti byly mnohem horší, ale vadilo mi to mnohem méně, protože v tu dobu, kdy mi dali do žíly, tak trvalo dvě minuty a já měl pocit, jako kdybych si tu nohu tahal jakoby znova. Přirovnával jsem to k tomu drtiči na větve, jak kdybych do toho dával tu nohu a drtilo mi to tu kůži, ty tkáň a tu kost. A ty pocity jsem s těmi opiáty pořád měl, ale působilo to na tu hlavu, jako že mi to bylo jedno a ani mě to neštválo.

Když pomineme ty opiáty, tak co třeba pomáhalo, nějaká masážní technika nebo dechové cvičení?

Ne nic, jediný nejlepší bylo morfium, Dipidolor, Nalbufin, moje láska. To mě zároveň uspalo a pak Midazolam na převazy.

Byla nějaká edukace ohledně toho, jak správně pečovat o pahýl?

Byla, ale až od protetik, takže později. V nemocnici moc nebyla, protože v těch Střešovicích to bylo ještě otevřený, tak to mi moc neříkali, jenom ať mám nataženou nohu, ať se mi nezkrátí svaly. Tak to jsem měl, jinak jako až vlastně na rehabilitacích že to mám otužovat, míčkovat, cvičit, masírovat tu jizvu a protetik, ten taky. Hlavně bandážovat. Jinak u toho nemocničního personálu mi přišlo, že se v tom moc nevyznají.

Byl edukován ještě někdo jiný? Ano, byla, mamka.

Informace o možnostech protetické péče a možnosti využití kompenzačních pomůcek, kdo tyto informace podal?

Poprvé mě podali informaci na ARU, ale zkresleně. Zdravotnický záchranář byl skvělý a fakt se mi snažil pomoci, co to šlo. Nemohu říct křivé slovo, ale bylo vidět, že taky úplně neví. A pak protetik. Jinak jsem si toho dost zjišťoval sám, protože jsem měl hodně volných chvil. Psal jsem do Ottobocku a ti mi rázem odepsali, do hodiny, na všechno. A věděl jsem toho docela dost.

Na stránkách Ottobock jsem si zjišťoval nejvíc, jejich chodidla a všechno možný a pak jsem psal přímo do Ottobocku panu Brendtovi a ten mi odepisoval vždycky na všechno.

Byla dostatečná připravenost pečovat o pahýl v domácích podmínkách?

Asi jo, byla. Mamka byla zdravotní sestra a věděla, jak pečovat.

Nějaká informace nebo kontakty na koho se obrátit při propuštění domů, třeba v případě komplikací nebo nějakých dotazů?

Můj skvělý protetik byl vždy na telefonu, stačilo napsat a dostal jsem odpověď na všechno, komplikace jako by nebyly úplně. Mohl jsem zavolat do nemocnice.

Jakým způsobem ovlivnila amputace Váš život?

Nijak, možná mě posunula dál, jakoby trochu mentálně, že jsem takový. Nevzdávám se tak lehce, připravilo mě to na tuhle chvíli, celkově mě to posunulo dopředu, přemýšlím nad věcmi trochu jinak.

Kdo byl oporou v této životní situaci?

Všichni, kamarádi, brácha, máma. Probudil jsem se a dostal jsem zprávu, že nemám nohu a miliarda zmeškaných hovorů, zpráv, na messengeru, na Instagramu, na

Snapchatu, zprávy, smsky, několik článků o mě, mojí motorce. Podívám se pod deku a tam není noha.

Nějaké občanské sdružení, které se týká Vaší problematiky a amputací?

V tu dobu jsem o tom nevěděl vůbec, až pak, když viděli video jak bruslím, přes mého protetika tak se se mnou zkontaktovali a přidali mě do skupiny No Foot No Stress. Využíváte nějak jejich pomoc? Ne, spíš já pomáhám. Pomoc nevyužívám, já ji dávám.

Příloha č. 4

věk, stav, vzdělání, důvod amputace, vzdělání a bydlení

34 let

rozvedený, muž,

Je to rok a tři čtvrtě po amputaci (nehodě), před půl rokem revizní operace, Zkrácení a upravení pahýlu kvůli osteofytu.

Bakalář (vysokoškolské)

zaměstnanec v marketingovém oddělení středně velké pardubické firmy, v současné chvíli žije v domě sám, výhledově byt ve městě.

Kdy jste byl operován a co byl důvod k amputaci?

Stalo se to 26.7.2019. Důvod byl traumatický úraz. Srazili nás s manželkou na motorce na silnici.

Byl jste informován před operací o amputaci a změnách, které by mohly nastat?

Trochu byl, když mě přivezli na příjem do fakulní na traumatickou, byl jsem už sice tišen nějakými léky, a zaváděli mi cévku, ale slyšel jsem, že mi tu nohu nezachrání. Tehdy jsem si to neuvědomoval, že o tu nohu přijdu.

Jaký byly pocity po operaci?

Druhý den po probuzení, jsem věděl, že jsem zadrátovaný a že ze mě koukají hadičky. Ale nic mě nebolelo, byl jsem na opiátech silných, bolest nebyla, ale řekli mi, že jak jsem dopadl, tak jsem se rozbrečel. Byla to obrovská rána. Moc dlouho to netrvalo. Dozvěděl jsem se totiž, že žena Kačka taky žije, že jsme to oba přežili, což bylo super.

Byla nabídnuta nějaká možnost využití psychologické péče v průběhu hospitalizace?

Nebyla, u sebe se ani nedivím, protože jsem tam stále sršel vtipem. Ale třeba u Kačky, ta to potřebovala a u ní jsme si o to museli vyloženě říct, aby tam někoho posílali.

Máte pocit dostatečné informovanosti ohledně péče, převazů, péče o ránu, soběstačnost v domácím prostředí, jak se chovat o berlích, léky.

Ne, tohle mi přišlo nejhorší, já jsem šel na tu amputaci, třináctý den po nehodě, kdy se rozhodli, že to koleno nezachrání, od té doby si mě v nemocnici nechali osm dní, takže po dvaceti dnech jsem šel domů bez nohy, o berlích, nemohl jsem se moc pohybovat a bylo to jen na mě, abych se zařídil, co a jak potřebuji. Dali mi seznam léků, které si mám vyzvednout v lékárně a nazdar. Takže spíš zafungoval internet? Určitě, dostal jsem papír, na kterém byly nakreslené a napsané nějaké postupy, jak se bandážuje a jak mám polohovat tu nohu a byly tam dokresleny propiskou nějaké rady navíc. Ale to bylo celý, dvě vytisknuté stránky o ničem a nevěděl jsem, co mám dělat. Kdybych neměl rodinu tak nevím, co bych si počal.

Jak byste zhodnotil spokojenost s rozsahem edukace v nemocnici 0 nejhorší, 10 nejlepší?

Asi 3, Mohlo by to být určitě lepší

Byly nějaké potíže po operaci (rozšklebení rány, vyrážka na noze či pahýlu)?

Při první jsem amputaci měl úplně vzorový dohovor, takže vůbec ne, měsíc nebo pár týdnů (2-3 týdny po operaci) mi začali vyndávat stehy. Jizva byla krásná od začátku, šla hezky tvarovat. Takže ne. Problémy jsem pak měl u té druhé operace.

Informoval Vás někdo z ošetřujícího personálu ohledně fantomových bolestí, jak je zvládat nebo celkově bolesti, které mohly nastat po operaci?

Fantomovy bolesti, na to jsem přišel sám, že je mám, když mě to tam na tom lůžku pořád bolelo, a přitom mě to nemělo bolet, takže jsem se ptal proč mě to bolí. Tak mi to vysvětlili, že je to tady to a zároveň, že na to nejsou žádné léky, protože je to asi taková neprobádaná oblast, nevím. Skutečně na to žádné léky nezabírají. Je to spíš bolest nebo pocit? Fantomovy bolesti jsou bolesti i pocity, pocity jsou žádoucí, těch se člověk nemá zbavovat a ty jsou vždycky. Myslím si, že je má každý amputář. Fakt to fyzicky bolí, že člověk nemůže myslet na nic jiného, že prostě teď zrovna prostě trpí, bolestí, jako by mu zaráželi hřebík do nohy. Takže je to fakt jako bolest nesmyslná.

Byl někdo, kdo Vás informoval ohledně pahýlu, jak s ním zacházet, jak ho umýt a jak dezinfikovat?

Ne, vůbec. Když jsem odcházel z nemocnice, tak jsem to měl zalepený a zabandážovaný. Jediný, co jsem měl udělat, bylo za dva týdny kontaktovat praktickou doktorku, ať se mi na to podívá, jak se to hojí. Takže dva týdny jsem na to neměl asi hrábnout. Praktická to viděla no, takže jsem měl víceméně zákaz se na to dívat. Myslím si, že mi řekli, že si nesmím škrábat strupy.

Takže komplikace po operaci po první nebyly. Teď jsem na blogu četla že, něco málo tam bylo, nějaký problém?

Ano po té první nebyly, to se ta jizva krásně zavřela, vytáhly se stehy, vše v pohodě. Když jsem byl na té druhé, tak oni tu nohu otevřeli prakticky na stejném místě, akorát ty kraje vzali jinudy, nevím proč, ale budiž. Takže tam mám trochu rozšklebenou jizvu, ale potom, když se to hojilo, tak tam nějaký ty stehy začaly zarůstat (to byla chuťovka) a na tom středu to začalo hnisat. Musel jsem brát antibiotika. Byla tam nějaká bakterie nebo něco, pořád to teklo.

Byl edukován někdo jiný z rodiny, blízký přítel, maminka, tatínek?

Myslím si, že nejvíc ségra, ta se opravdu angažovala nejvíc a všech se vyptávala, nenechala se odradit. Takže ta toho věděla asi nejvíc v tu chvíli. Protetika mi sehnal brácha přes nějaké své známé v Kladrubech. Zjišťovali, co a jak, a dopředu věděli, co nás čeká. Díky nim jsme takový věci řešit nemuseli. My jsme řešili jenom tu bolest a ležení a oni zjišťovali všechno, co nás čeká.

Takže z nemocnice žádná informace o protetické péči, možnosti využití kompenzačních pomůcek nebyla? Ne, vůbec nic, tam mě prostě jenom sešili a nic, rehabilitace nic.

Návštěva protetického pracovníka neproběhla ani v rehabilitačním centru?

Návštěva protetického pracovníka proběhla už v nemocnici, ale museli jsme si ji sami zajistit. Nikdo nám o tom neřekl a prostě jsme si kontaktovali Malíka Hradeckého a ty nám tam poslali jednoho zástupce, který se s námi pobavil, jak to zhruba probíhá s tou protézou, a tak a kdy se dělá plnoprotéza a kdy se začíná stavět noha, jaký jsou možnosti, jaký jsou kolena, dal mi brožuru, co dělat po amputaci. Z té jsem se dozvěděl asi nejvíc. Nějaká brožura od Ottobocku, nevím jak se jmenuje, šikovní věc. Je tam časový harmonogram od amputace, do třetího týdne toto a po dvou měsících tady to. Tam jsem se toho dozvěděl nejvíc.

Co dostatečná připravenost pečovat o pahýl v domácích podmínkách? Byla potřeba upravovat domácnost, nějaká madla, obvazy nebo lékárna byla potřeba připravit?

Nakoupil jsem si obvazy a dezinfekce, pro případ, že bych to ještě potřeboval, na tu druhou operaci. Po ní jsem to využíval o hodně víc, stahovací obinadla, abych pak správně bandážoval. Toho jsem se bál nejvíc, že bych to mohl nějak pokazit, že si to budu špatně bandážovat. Takže jsme to nenechali náhodě a začali jsme shánět rehabilitace, aby to někdo sledoval a pozoroval. Naštěstí mě dostali do Hradce na rehabilitaci. Vlastně pořádné edukace o bandážování převazech bylo až v Hradci na rehabilitaci po třech týdnech doma. No tak nějak to bylo, že jsem byl 2-3 týdny doma a už jsem si začal pomalu zvykat na tu domácí pohodu a pak zpět do nemocničního prostředí. Ale jsem rád že jsem šel, fakt mi to dalo dost.

Jaká byla informovanost po propuštění, na koho se obrátit v případě komplikací, bolesti a dalších takových věcí?

Dostal jsem propouštěcí zprávu, kde byly telefony, jména doktorů. A to bylo celý, já jsem byl chirurgicky vyřešený, takže oni se mnou jako by už nechtěli nic mít.

Jakým způsobem vám amputace ovlivnila život?

Já přemýšlím, jakým způsobem neovlivnila. Je tam spousta kladných a záporných věcí, takže dá se na to koukat tak i tak. Ve všem se člověk musí přizpůsobit, musí myslet, že když jde třeba do lesa na houby, tak už asi nezvládne každý terén, všechno se musí víc plánovat, já mám protézu, která se nabíjí, takže musím myslet na to, že ji musím mít nabitou, i když vydrží pět dní v pohodě. Ale už se mi několikrát stalo, že jsem to zapomněl nabít a pak jsem najednou skončil s vybitým kolenem. Takže takový prkotiny. Člověk se nesmí moc unavit během sportu přes den, protože pak ještě musí večer fungovat. Nechci skákat po jedné noze a zničit si poslední koleno, který mám zdravý. To koleno u amputářů, to druhý, pak strašně trpí. Od té doby, co se mi to stalo, tak mi v něm začíná křupat a cítím, jak je přetěžovaný. Takže se snažím vyhýbat skákání po jedné noze co to jde. Ale zas člověk sebou nechce pořád tahat berle. A co se týče sportu, tak díky tomu, že jsem měl tu komplikaci, tak veškeré běhání, co jsem myslel, že bude v plný parádě, tak bohužel. Takže se to začalo naopak zhoršovat, začalo to bolet. Běhání šlo stranou, maximálně na kolo šlo jít a cvičení doma. Jenže to mě extrémně nebaví. Jsem spíše venkovní.

Kdo byl Vaší největší oporou v této životní situaci?

Určitě rodina, ta bez debat, ti tam byli od začátku, kamarádi, kolega z práce, kámoši, co jsem poznal za život, takže kolektiv, ale rodina nejvíc, změnili svoje rozvrhy a byli strašně nápomocný ve všem.

Co občanské sdružení, které se věnuje této problematice amputací, jestli znáte?

Znám, mám už kamarády v No Foot No Stress, což je organizace, která provozuje dost věcí. A potom jsme si vytvořili takovou skupinu od Ottobocku, což je výrobce protéz a jejich školitelka chůze, fyzioterapeutka Hanka Kohoutová, tak je taková akční, že nám vymýšlí programy a kolem ní se srocuje hromada amputářů, většinou aktivních, protože abychom byli nějak stejně mentálně nastavený. Občas tam přijde někdo, kdo je na tom špatně nebo třeba má chmurný myšlenky. Myslím si, že ta skupina funguje skvěle na to, abychom si vyměnili zkušenosti s pojišťovnami, s tím co nás bolí a jak to řešíme a co jde a co nejde. Motivujeme se vzájemně. To mi přijde jako to nejlepší, co asi může každý amputář přát. Najít si takovou skupinu je úplně boží.

Odkud jsou ty informace o sdružení?

Já jsem člověk, který hodně googlí, takže jsem to našel na internetu, informace o protézách, jaký jsou možnosti, že je tady Ottobock. Takže mi z toho pak vyplynulo, že se kolem toho motá No Foot No Stress, že je tady nějaká Hanka Kohoutová a od začátku jsem s Ottobockem hodně pekl. Věděl jsem, že tím směrem chci jít.

Příloha č. 5

Poprosím věk, zda jste svobodná nebo vdaná a jaké máte vzdělání...

Jasně, takže, 37, vdaná a 2 děti, vzdělání, vysokoškolské, magistr,

Jak postižení vzniklo?

Úrazem v sedmi letech. Spadla jsem pod nákladřák, takže traumatický, s tím, že týden jsem měla ještě nohu a po týdnu jsem dostala velkou sepsi, takže tu nohu museli amputovat.

Upřímně, z toho období já si moc nepamatuji, takže to řešili s rodičema, vlastně to byla jediná možnost, aby mi zachránili život tu nohu amputovat. Od kolene po kotník jsem neměla vlastně žádnou svalovinu, jenom kosti, takže oni říkají, že by ta noha stejně výhledově byla výrazně nefunkční.

Povolání – já jsem povoláním speciální pedagog, psychoterapeut.

Bydlíte v bytě nebo v domě – v domě na vesnici.

Museli jste nějak upravovat dům, abyste mohla plnohodnotně žít, sama o sebe pečovat, o děti a tak?

Asi ne, ne, máme i patrový dům. Jedině koupelnu naši přizpůsobili kvůli madlům, jinak vlastně žádné změny a úpravy ani tehdy se nedělali. No a to jsme bydleli taky v patře v rodinném domě a teď vlastně v koupelně nemám ani madla, protože máme široký sezení u vany, ale u našich běžně využívám ty madla. No jinak nemám to nějak upravený. Nemáme nikde prahy, ale to je asi tím, že to tak tady bylo. Vozík nemám, speciální úpravy nemám.

Když byste si třeba vzpomněla vaše pocity po té operaci, po té amputaci?

Měla jsem zpětnou vazbu od bráchy, byla jsem hodně zlá, sprostá. Ona tehdy nefungovala žádná psychologická péče, intervence ani pro naše, nebo pro mě. Tak se to nějak tak patlalo. Asi nejhorší byla puberta, jako ty běžný řeči, komu se líbím nelíbím. Byli ještě umocněný tou protézou třeba. Nebo taková ta životní pohoda.

S reakcemi jsem se naučila žít. Vedli mě k tomu, že mohu dělat všechno, takže jsem sportovala, chodila jsem do běžný školy.

Edukace nebo psychologická péče v průběhu vůbec nic nebylo?

Ne, nic nebylo, vlastně já jsem byla v nemocnici, pak mě překládali do lázní, domů jsem se vrátila po několika měsících. Takže tam jsem se naučila chodit, ale vždycky jsem byla takový atypický případ, s tím, že vlastně v těch místech nikdy neměli tolik amputářů. A hlavně třeba takhle malých. Takže to byl třeba pokus omyl. Mám špatný stereotyp chůze, a to je díky tomu, že jsem v mládí chtěla být strašně rychlá, takže jsem se tak naučila. Protože když chodíte moc rychle tak to nevypadá hezky. Ale je to jenom funkční, je to kývavý styl chůze. Není to moc dobrý pro záda, ale je to rychlý. V deseti ve dvanácti to šlo. Ale já jsem spíš chtěla být rychlá než hezky chodit. Teď už je to těžký s tím něco udělat.

Přítomnost, zajímá mě, co péče o pahýl jestli třeba v dnešní době chodíte za odborníkem nebo si hledáte informace na internetu, jak se starat o kůži, o ty staré jizvy a tak?

Mně se to vždycky dobře hojilo, tohle je dobrý, teď řeším nějaký problémy s protézou, a nějaký výrazný otlak dole na jizvě, takový jako cucflek, který se dělá vždycky pod tlakem. Nevím jak dobře se mi prokrvuje, teď jsem poslední dobou strašně zmrzlá, už od zimy, takže jak mám studené nohy, tak mám studené všechny konce těla. Takže silně to pociťuji a je to něco, co teď řeším s protetikem. Ale já ten pahýl mám výrazně krátký, třeba patnáct cm stehna, s tím, že ta kost je třeba deset centimetrů, takže já tam mám hodně velkou svalovinu s tím, že po těch dvou porodech, nebo dvou dětech a stáším tak ztrácím svalovinu.

Fantomovy bolesti nebo celkově bolest?

Jsou to spíš pocity, já bolesti jako takový nemám, možná, když si skřípnu nervy, ale to je pak v kříži. Mám bolest, ale je to jakoby tím nervovým drážděním, není to vyloženě fantomova bolest. A co se týče fantomových pocitů, tak ty mám, ale jsou to pocity a nevnímám je špatně. Ale jako klasický fantomovy bolesti jsem nikdy neměla, nevybavuji si to.

Jakým způsobem ovlivnila amputace Váš život?

Dost, hlavně v pubertě, spolužáci divně koukali, posmívali se. Bála jsem se že zůstanu sama.

Poslední otázka. Znáte občanské sdružení, které se zabývá touto problematikou?

Tak to je No Foot No Stress, S protézou život nekončí, Klape to, Ti, co lezou na Sněžku a Asociace protetických pacientů. Takže tyhle, víc jich asi vyloženě pro amputáře není. Ti, co dělají paddleboard kolem Tábora v jižních Čechách. A pak chtěli něco dělat ve Frýdku-Místku, ale tam se ten tým rozpadá, takže tam teď nic není. Informace si hledám na internetu.

Jste v nějakém sdružení zapojená nebo využila jste jejich pomoc?

Jejich pomoc jsem nevyužila, respektive byla jsem cvičit s No Foot No Stress, když dělali cvičení na Malvazinkách. Teď je to ale výrazně omezené kapacitně a mají to pro svoje vybrané amputáře. Takže už to nedělají veřejně, už ani loni v létě, je to pro vybraný lidi, který mají, ty, co byli na Malvazinkách na rehabilitacích, ty, co spolupracují s Ottobock a ty, co pracují s Hankou Kohoutovou.

Příloha č.6

Věk: 31 let

Stav: Svobodný, bez dětí, s přítelkyní a kočičím miminkem

Důvod amputace? Pracovní úraz, spadlo na mě svodidlo o váze 5 tun. První operací mi rovnali prsty, zkoušeli mi celkově narovnat nohu v Benešově v nemocnici. Posléze mě poslali do Motola, kde se ke mně zachovali jako ke kusu hadru. Řekli mi, že to budou amputovat, takže nechali mi jen patu. Když jsem se zeptal toho doktora, řekl mi, že se s tím dá chodit.

Postupem času, když jsem ležel na traumatologii, tak jsem přemýšlel co a jak to bude vypadat, nedokázal jsem si to představit a pochopit tu jejich pomůcku pro lepší chození.

Po čtrnácti dnech v Motole mi řekli, že patřím do svého města Velké Meziříčí do kraje jihomoravského a že mě pošlou do Brna, kde po konzultaci, po třech dnech mi řekli, že to budou amputovat pod kolenem. pro lepší chození a protetiku, aby se to lépe protetikovalo. Je to vysoko v bérce pod kolenem.

Povolání? Vyhodili mě z práce.

Co bydlení a úpravy? Rodinný domek. Nemuselo se nic upravovat, jen pomůcky jsem si musel nakoupit, jelikož mi bylo řečeno pojišťovnou, že to zvládnou a že mi to neproplatí.

Jak dlouho jste po operaci?

15 měsíců po amputaci.

Dostal jste nějaké informace o amputaci a o změnách, které nastanou po amputaci? (bydlení, sport, práce)

Spíš práce. Byl jsem rok doma. V prosinci mi řekli, že se mnou nepočítají do budoucna a když jsem se zeptal na důvod, co se stalo, tak mi bylo řečeno, že se čeká na výsledek kriminálky, která posoudí cizí zavinění nebo moje zavinění. Jsem patnáct měsíců doma a nevím, co mám dělat. Nevím, zda jsem za to mohl sám nebo nemohl. Ale oni na všechno mají čas. I přesto, že se snažím začleňovat tak mám neustále nějaké překážky. Jak s duchodem, tak s tím, že neví, jak to bylo. Nevím, na čem jsem, jakákoliv práce, co bych mohl dělat v sedě, mě nevezmou, protože nemám vyřešený úraz a neví, zda bych to zvládl, jsem stoprocentně zdravý na pracáku. Takže jak si mám najít práci, když nikdo nemá zájem, protože každý má strach.

Jaké byly prvotní pocity po operaci? Vzhůru nohama se mi otočil celý svět, musel jsem přehodnotit různé situace. Nemůžeš skákat na trampolíně, ve vodě dělat blbosti v bazéně, na vše jsi opatrný. Musel jsem se postavit, začít chodit a znova začlenit. Moje máma se s tím nikdy nesrovná, táta to přijal. Ale máma ne, ta to nepřijala.

Byla v průběhu hospitalizace možnost využít psychologické pomoci? V Motole ne, tam mi nedali nikoho, musel jsem se s tím srovnat sám, ani se nezmínili. Řekli mi, že se s tím musím naučit žít. Nemohl jsem spát díky fantomovým bolestem.

Proběhla edukace ohledně převazů, péče o pahýl a ránu?

Neproběhla, já jsem se tam nedostal. Já si tu patu nedokázal sám převázat, takže jsem byl odkázaný na sestry a zřízence pomocníky. V Brně to šlo, sama ta sestřička mi říkala, že až mě pustí, že si to budu převazovat sám. Ukázali a informovali mě, jak to bude vypadat, nafotil jsem si to a natočil ten postup. A i přítelkyni do toho zasvětlili. V Brně to bylo v pořádku, byl jsem spokojen.

Informoval Vás někdo z ošetřujícího personálu o fantomových bolestech a jak je zvládat?

Ano, a dávali mi léky na bolest.

Byly po operaci nějaké komplikace?

No, měl jsem ramputaci, aby se pahýl lépe protetikoval. Jinak nic.

Byl edukován ještě někdo jiný?

Ano, přítelkyně, ta se naučila bandážovat, vše jsem si nahrával.

Byl jste dostatečně připraven pečovat o pahýl v domácích podmínkách?
Docela jo, pomohla přítelkyně.

Byla nějaká informovanost ohledně protetika a protetických služeb?
Dostal jsem informace od chirurga, že za mnou přijde člověk, co s tím má zkušenosti a je to prý na mě. Našel jsem si na internetu informace o amputářiích a nakonec si protetik našel mě. Ozval se mi do soukromé zprávy, řekl mi, že mám dojet za ním a za týden jsem měl hotovou protézu.
Informoval Vás někdo při propuštění na koho se obrátit v případě komplikací nebo nějakých dotazů?

Propouštěcí zpráva a tam telefony.

Jakým způsobem ovlivnila amputace Váš život?

Dost, byl jsem zvyklý pracovat, a teď jsem doma, zdravý a nemám z toho nic.

Kdo Vám byl v této těžké životní situaci oporou?

Přítelkyně a rodina

Máte nějaké informace o sdružení, které se týká této problematiky?

Pouze Facebook, nic jiného neznám. Chtěl jsem jet na Malvazinky, ale kvůli covidu to nedopadlo, ale chtěl bych se tam dostat.

A co No Foot No Stress?

Jo tak to znám.